

Őszi ég alatt...

A Tisza fölött
rongyos őszi ég
s már vetkőznek a
bokrok és a fák.
A víztükör az
arcod őrzi még,
a nyár hevéből
lopta át magát.

Esők jönnek és
messzi vagy megint
az utakon a
távolság feszül.
Vizet kavar a
szél, sirály kering
s magányom láza
nehezül belül.

Az út, mely vinne
hozzád, szétszakadt
s a nyarat viszed.
Állj meg! Jaj, ne mind!
A tél lopakszik
őszi ég alatt
s jeges vermébe
ránt, ha rámtekint.

Papp Lajos

Melankólia

Ülönös, hogy a régi lámpa,
s fakult kárpit a régi széken,
mint feketedő bronzérméken
a kép tűnékeny mutatványa;
aki belép kihűlt szobámba,
elfödve előlem a csendet,
és mint az óra, visszacsenget
emlékeimből — mire várna?
Keresné, amit nem találok?
Hívó vagyok, de nem hiszékeny.
Álmaim közt szótlanul állok.
Az egykor tiszta kép tűnékeny
Szavak a ködből; semmiségek.
Elfogynak, mint a régi tinta.
Tíz esztendei büszkeséget
rakosgatok fiókjaimba...
Oriztem töppedt gesztenyéket,
elvesztették fényüket régen.
Az ember vár. Ökle ölében.
S bámul egy hosszú éjszakába.

Karácsony, 1947

Menjünk apám, ma hull a hó.
A város fölé angyal száll ma,
mint suhogó gond száll feketén
s megint nem jut kenyérre, fára.

Menjünk apám, a hó puha.
Ma minden jóság felmelegszik
és kinn a szikrázó havon
az éj jászjában kék béke fekszik.

Menjünk apám, a hó szakad,
te halott vagy rég, én kisgyerek.
Még most is érzem, hogy szorít
seholsincs, hű, gyökerkezed.

Téglásy Imre

Felemás

valamit tenni kellene
leülni egy folyópart fűvére
elkapni tekintetemmel
a pengényi halak csillogását

sétálni a csikorgó havon
jól zsírozott bakancsban
s hallgatni utitársam
az ágról havat rezzentő cinkét

hátát hajlítja hűvösen a hullám
pattan a felszín s már a vetődő ha-
lalként hull vissza a mélybe

a folyóra csipkét varr
— vén első áldozóra — a jég
és olykor száll a hó
szél kergeti köddel
szégyellős pelyhét pocsolyába

hőember kellene hóból

meddő homokba vermeltük a répa-
hajomba hordtuk a szénszemeket
karunk a sóprú s sarokban rothad
hőembert angyalok építenek

ha megmondoljuk hány tavasz maradt
öröme vágyra csókos-roppanásra
mit el nem kért egy szentebb áldozat!
Viharos út süvöltő évek hátán!
S mit ezekből is fény ragyoghatott be
te óvtad azt: az örökjét varázsát
te hoztad hajszolt-boldog életünkbe!
Hát jött az ősz... már utolért az alkony:
mit is tehetnénk? — szelődült sötétben
ölelj — s öllek... Csónakunk a parton
s az égi mécsék már lábunk tövében.

Baka István

Körvadászat

Nyírfa s tükörképe a tóban: kártyalap.
Isten és Sátán kártyáznak az őszi
táj asztalán — Isten veszít s fizet
lerogyó szarvast, felbukó nyulat.

S jönnek a vadászok, puskacsőtorkolat
szemük is, a véráztatta iszákon
Európa térképe: vérfolt-fővárosok,
szájukat nyitják — csontokkal fehérítő lövészárkokat.

A tó partján döglött halak
hevernek, mint kivájt szemek, a vizek megvakultak,
s jönnek a vadászok, a láthatár, mint halszáj, összezárul,
s égtájak célkeresztjén megáll és vár a vad.

PAPP GYÖRGY: VADÁSZAT